

Arrest

nr. 338 835 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Bosnië en Herzegovina en etnisch Rom, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 14 februari 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Bosnië en Herzegovina opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Bosnië en Herzegovina, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal toepassing heeft gemaakt van de versnelde procedure terwijl hij de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om zijn beslissing te nemen, niet respecteerde. Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd. Uit nazicht in het administratief dossier blijkt dat het verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 januari 2025 werd overgezonden. Conform artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet begint de termijn te lopen vanaf de dag volgend op de ontvangst van dit verzoek, en niet vanaf de dag nadat de verzoeker zijn beschermingsverzoek heeft ingediend zoals verkeerdelijk wordt voorgehouden in het verzoekschrift. De bestreden beslissing werd op 14 februari 2025 genomen. De commissaris-generaal heeft derhalve wel degelijk de vooropgestelde termijn van vijftien werkdagen gevolgd. Verzoekers betoog omtrent het niet respecteren van deze termijn is dan ook niet dienend.

Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6/1, § 1 en §2 van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure.

3. Verzoeker verklaart dat hij en zijn gezin Bosnië en Herzegovina hebben verlaten omdat hun kinderen gepest werden op school omwille van hun Roma-achtergrond. Tevens haalt hij aan dat zijn dochter medische problemen heeft. Zijn partner geeft te kennen dat zij gediscrimineerd werd.

4. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terdege stelt, volgt uit de landeninformatie dat mogelijke gevallen van discriminatie van de Roma binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève, daar eventuele problemen van discriminatie in Bosnië en Herzegovina niet die aard, intensiteit en draagwijdte zijn om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich immers geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van dien aard zijn dat dit aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten van een verzoeker worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst voor die verzoeker ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing, heeft verzoeker dit niet aangetoond.

Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar zijn verklaringen die hij eerder heeft afgelegd, brengt hij geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken.

Verder geeft hij aan dat stress en gebeurtenissen die hij meemaakte in belangrijke mate zijn herinneringen aan de gebeurtenissen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst beïnvloeden, echter slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Er mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker bij machte is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Verzoeker verklaarde voor de DVZ duidelijk "Ik vrees zelf niks, ik kwam voor de gezondheid van mijn dochter" (CGVS vragenlijst, 3.4). Dat hij dan plots voor het CGVS beweert de politie te vrezen sinds hij in 2017 naar het politiecommissariaat gebracht werd vanwege geluidsoverlast bij hem thuis tijdens een feestje, kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien uit de commissaris-generaal terecht het vermoeden dat de politie niet geheel onrechtmatig handelde nu uit zijn verklaringen eveneens blijkt dat hij bij het voorval in 2017 tegen de politie inging en de muziek niet stiller wilde zetten (CGVS vragenlijst, 3.1). De commissaris-generaal vervolgt voorts terdege: "Nergens uit uw verklaringen blijkt verder dat, indien de politie daadwerkelijk

ongeoorloofd zou hebben opgetreden, u hiertegen klacht heeft ingediend. Sinds dat incident kwam u bovendien niet meer in contact kwam met de politie (CGVS, p. 6). Nergens blijkt uit dat de politie u in de toekomst doelbewust zou viseren." Het lichtvoetig betoog dat hij "gezien zijn gebrek aan binding met zijn land van herkomst" geen verdere stappen heeft gezet, doet hier niet anders over denken.

Verder mag ook van verzoekers partner worden verwacht dat zij de voorgehouden discriminatie telkens zij op controle ging bij de arts, weet te concretiseren.

De vastgestelde incoherente verklaringen en weinig concrete verklaringen hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker en zijn partner waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij in staat zijn hierover coherente, eenduidige en concrete verklaringen af te leggen. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken in het rechtsplegingsdossier op geen enkele wijze blijken dat traumatische ervaringen hem of zijn partner zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier alsook uit die van zijn partner (gekend onder rolnummer 333 612) blijkt immers dat zij tijdens hun persoonlijk onderhoud in staat waren om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker noch zijn partner enig gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zouden hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. Verder merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Gelet op voorgaande is geenszins aangetoond dat stress en de voorgehouden gebeurtenissen een impact hebben gehad op hun verklaringen.

5. De loutere bewering dat verzoeker en zijn gezin niet over een inkomen en huisvesting beschikken in Bosnië en Herzegovina, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem dat gepaard gaat bij een herintegratie in de Bosnische samenleving zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van hun vrijheid, leven of fysieke integriteit. Deze problematiek is niet afdoende en bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij bij terugkeer naar Bosnië en Herzegovina op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

In zoverre wordt aangenomen dat verzoeker geen binding meer heeft met zijn land van herkomst, stelt de Raad vast dat aan deze omstandigheid geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. De loutere bewering geen binding meer te hebben met Bosnië en Herzegovina bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

6. Het gegeven dat verzoeker na zijn aankomst in België drie weken wachtte om zijn beschermingsverzoek in te dienen, relateert voorts zijn nood aan internationale bescherming.

De argumentatie dat hij en zijn gezin tussentijd steun/bescherming vonden binnen hun sociaal netwerk en zij zich niet onmiddellijk in een situatie bevonden waardoor er een vrees was om te worden uitgewezen naar Bosnië en Herzegovina, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoeker gaat met zijn betoog voorts volledig voorbij aan de gedane vaststelling van de commissaris-generaal dat blijkens het rapport van de Federale politie, hij op 13 januari 2025 verklaarde dat hij naar België gekomen was voor een familiebezoek en hij slechts een beschermingsverzoek indiende omdat hij anders binnen de tien dagen het land moest verlaten. Zijn partner beaamde dit (NPO partner, p. 4).

Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

7. Verder zijn er geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat er heden in Bosnië en Herzegovina een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

8. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Bosnië en Herzegovina, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

9. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van het beroep van verzoekers partner, gekend onder rolnummer 333 612, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 september 2025 om 10 uur 30 staat het volgende vermeld:

“De zaken 333 607 en 333 612 (volgnr. 7) worden gezamenlijk opgeroepen en met akkoord van beide verzoekers gezamenlijk behandeld. De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers leggen in beide zaken een aanvullende nota neer en stellen dat zij hierin uiteenzetten dat Bosnië-Herzegovina niet meer kan worden beschouwd als een veilig land van herkomst aangezien niet langer is voldaan aan de wettelijke verplichting om de lijst met veilige landen van herkomst jaarlijks te verlengen. Voor het overige verwijzen verzoekers naar hun verzoekschriften en wensen zij de nadruk te leggen op de medische problemen van hun dochter, die daarvoor in hun land van herkomst niet werd behandeld, onder meer omwille van de alomtegenwoordige discriminatie van de Roma-bevolking, waar zij eveneens de nadruk op wensen te leggen.”

Zoals geacteerd legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin erop wordt gewezen dat de lijst van veilige landen van herkomst voor de laatste keer werd hernieuwd bij het koninklijk besluit van 12 mei 2024, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 27 mei 2024, dat er nog geen nieuwe lijst is met veilige landen van herkomst sedert 12 mei 2024 zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren, is verstreken. Verzoeker meent dat zijn land van herkomst bijgevolg niet langer kan worden beschouwd als een veilig land van herkomst. Verder stelt verzoeker dat de Europese Unie bezig is een lijst op te stellen van veilige landen van herkomst op Europees niveau en “dat een aantal landen, die op de lijsten van individuele landen staan niet hernomen werden op deze voorstellen”.

5. Met voormelde argumentatie ter zitting en in de aanvullende nota brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 1 juli 2025.

5.1. Verzoeker voert vooreerst aan dat Bosnië-Herzegovina niet langer kan worden beschouwd als veilig land van herkomst omdat de lijst met veilige landen van herkomst niet meer werd hernieuwd sedert 12 mei 2024 zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren, is verstreken.

Bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Bosnië-Herzegovina aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet (BS 27 mei 2024). Derhalve kon de verwerende partij op 7 februari 2025 overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 2 besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt nergens dat de lijst van veilige landen van herkomst na het verstrijken van een bepaalde termijn niet meer geldig zou zijn. Er wordt enkel bepaald dat de lijst *“ten minste eenmaal per jaar”* wordt vastgelegd, volgens de in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet omschreven voorwaarden. Geheel ten onrechte leidt verzoeker uit een lezing van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet af dat het loutere gegeven dat er binnen het jaar na de inwerkingtreding van het vorige KB geen nieuw KB tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet in werking is getreden automatisch tot gevolg zou hebben dat het voorgaande KB zijn werkingskracht zou verliezen.

Er wordt immers nergens bepaald dat er verplicht binnen het jaar na de inwerkingtreding van het laatste KB in de zin van voormeld artikel, een nieuw KB moet worden gepubliceerd of dat de bestaande lijst van veilige landen van herkomst niet meer geldig zou zijn na het verlopen van een jaar na de inwerkingtreding van het vorige KB.

De Vreemdelingenwet stelt enkel dat er *“ten minste eenmaal per jaar”* een lijst van veilige landen van herkomst wordt bepaald. Nergens wordt gesteld dat zodra een lijst van veilige landen van herkomst wordt opgesteld, deze slechts één jaar geldig is. Hieruit volgt dat de zinsnede *“ten minste eenmaal per jaar”* moet worden begrepen in het kader van de gewoonlijke betekenis van het woord ‘jaar’, met name minstens éénmaal per burgerlijk jaar.

Er zonder meer van uitgaan dat zonder enige uitdrukkelijke wettelijke bepaling de bestaande lijst van veilige landen na een jaar onwettig zou zijn, zou afbreuk doen aan het rechtszekerheidsbeginsel.

De Raad besluit bijgevolg dat het enkele feit dat er een jaar na de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 nog geen nieuwe lijst werd gepubliceerd, niet kan worden aangewend om de geldigheid van de bestaande lijst in twijfel te trekken of om te concluderen dat Bosnië-Herzegovina niet langer als veilig land van herkomst kan worden beschouwd. Deze conclusie zou enkel kunnen worden gemaakt indien in het burgerlijk jaar 2025 geen nieuwe lijst van veilige landen van herkomst in werking trad.

Waar verzoeker nog verwijst naar het Commissievoorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de Verordening (EU) 2024/1348 wat betreft de vaststelling van een lijst van veilige landen van herkomst op het niveau van de Unie (COM (2025)186 final), leest de Raad hierin dat het vaststellen van veilige landen van herkomst, niet enkel landen betreft die op een gemeenschappelijke EU-lijst figureren, met name Bangladesh, Colombia, Egypte, India, Marokko, Tunesië en Kosovo, maar ook kandidaat-EU-lidstaten. Immers bepaalt dit voorstel dat artikel 62, lid 1 van de Verordening 2024/1348/EU wordt gewijzigd als volgt:

“1. De landen waaraan de status van kandidaat-lidstaat voor lidmaatschap van de Unie is toegekend, worden op het niveau van de Unie als veilige landen van herkomst aangewezen [...].”

In de COI Focus *“Bosnië-Herzegovina: Algemene Situatie”* van 5 december 2023, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, kan worden gelezen: *“Eind december 2022 hebben de ministers van Buitenlandse Zaken van de EU aan Bosnië-Herzegovina het statuut van kandidaat-lidstaat toegekend.”* (p. 20).

Het betoog dat verzoeker in de aanvullende nota ontwikkelt, faalt.

Bovendien brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen of landeninformatie bij waaruit zou blijken dat Bosnië-Herzegovina niet meer voldoet aan de materiële voorwaarden om als veilig land van herkomst te worden aangemerkt (HvJ 4 oktober 2024, C-406/22, CV v Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (GC)).

5.2. Verzoeker beperkt zich voorts tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Door louter te verwijzen naar zijn verzoekschrift, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Zoals in punt 4 van de beschikking geduïd, heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd dat verzoeker niet aantoont dat hij of zijn echtgenote en dochter persoonlijk het slachtoffer

werden van discriminatie omwille van hun Roma-achtergrond. Uit zijn verklaringen is immers niet gebleken dat hen de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg omwille van hun etniciteit werd ontzegd noch dat verzoeker omwille van zijn Roma-afkomst door de politie doelbewust werd gevisieerd.

Door ter zitting louter de nadruk te leggen op de medische problemen van zijn dochter, doet hij hier niet anders over denken en brengt hij geen concrete elementen bij die volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing in dit verband weerleggen of ontkrachten: *“Wat de gezondheidsproblemen van uw dochter betreft, dient te worden vastgesteld dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Het Commissariaat-generaal erkent dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Bosnië-Herzegovina, doch houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat uw dochter in Bosnië-Herzegovina toegang had tot de gezondheidszorg. Niettegenstaande uw partner stelt niet te weten of een behandeling in Bosnië mogelijk is (CGVS [A.], p. 5) blijkt dat jullie dochter zowel in Zenica als Sarajevo in het ziekenhuis werd onderzocht, de afdeling pediatrie werd ingeschakeld, er scans en een punctie genomen werden, medicijnen voorgeschreven werden en een behandeling werd voorgesteld (CGVS, p. 6). Tevens werd u ingelicht over de mogelijke gevolgen van haar ziekte (CGVS, p. 7; CGVS [A.], p. 5). U haalt aan dat de behandeling en de medicijnen te duur zijn omdat dit niet gedekt wordt door de ziekteverzekering (CGVS, p. 7). U verklaart uitdrukkelijk dat de kostprijs de enige hindernis is om de juiste behandeling voor uw dochter te krijgen (CGVS, p. 8). Uit bovenstaande kan geenszins afgeleid worden dat de Bosnische autoriteiten uw dochter op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen op basis van haar Roma-afkomst.”*

In tegenstelling tot wat ter zitting wordt beweerd, blijkt uit verzoekers verklaringen duidelijk dat zijn dochter in hun land van herkomst wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg. De enkele verklaring dat de voorgestelde behandeling een hoge kostprijs heeft en niet wordt gedekt door de verzekering, betreft een probleem van louter socio-economische aard en doet hier geen afbreuk aan.

5.3. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Bosnië-Herzegovina, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO